

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

La Quaresma, camí de llum

Quan ens posem davant d'un quadre important per primera vegada, sovint no en captem tota la seva riquesa. Veiem colors, formes, potser una escena general. Però moltes coses se'ns escapen. Només quan algú ens ajuda a mirar —assenyalant un detall, explicant un gest, donant un context— el quadre comença a mostrar-se'ns d'una altra manera. No ha canviat la pintura; ha canviat la nostra mirada.

La Quaresma té un punt d'això: necessitem que algú ens eduqui la mirada davant de la realitat. Però, com podem veure els detalls de l'obra d'art de Déu si vivim en les tenebres? La litúrgia, especialment la quaresmal, ens ajuda a posar llum i educar la nostra mirada.

En aquests dies, l'Església recorre un camí acompanyant els catecúmens cap a la Pasqua on rebran una nova vida en el Baptisme. És el temps que el Ritual de la Iniciació Cristiana d'Adults anomena de la purificació i la il·luminació. Però aquest procés no és aliè a la resta de la comunitat. Al contrari. El que viuen els catecúmens fa visible allò que tota vida cristiana està cridada a viure: un camí de clarificació interior, de creixement i de maduració de la fe per poder renovar el nostre baptisme a la celebració de les festes pasquals.

La Quaresma posa aquest procés al centre de la vida eclesial. Els evangelis d'aquests diumenges no són triats a l'atzar.

Parlen de persones que tenen set, que no hi veuen o que, simplement són mortes. Són imatges del procés catecumenal, el procés de trobar-se amb el Senyor i passar de la mort a la vida gràcies al Baptisme. Són relats —com la samaritana o el cec de naixement— que no descriuen conversions instantànies, sinó camins que es fan pas a pas. L'Església els proclama davant de tots perquè sap que, d'una manera o altra, tots ens hi podem reconèixer.

Els qui ja hem rebut el Baptisme sabem que no s'ha acabat el nostre camí de pu-

rificació, ni el camí de creixement i maduració interior. Encara més, potser amb els anys, hem vist que la nostra fe s'ha tornat rutinària, de paraules repetides sense gaire consciència. Potser vivim una fe poc profunda, i el Senyor no és tan significatiu en la nostra vida com ens agradaria. Per això, el camí dels catecúmens també és el nostre. Quan l'Església ens parla de purificar i il·luminar, no es refereix només a corregir errors i deixar la vida de pecat, sinó a deixar que la llum de Crist arribi als racons on encara no ho ha fet.

La presència dels catecúmens en les nostres comunitats és, en aquest sentit, un regal. Ens recorda que cal tornar a la nostra iniciació cristiana, tornar a les arrels de la nostra fe; que cal sentir novament en el nostre cor la veu del Pare: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en

qui m'he complagut» (Mt 3,17). És una invitació a enfortir la nostra relació amb el Pare i poder contemplar totes les meravelles que fa per nosaltres.

La Quaresma ens ofereix aquest temps amb una gran delicadesa. No ens imposa grans exigències, sinó que ens convida a fer silenci, a revisar la mirada, a tornar al que és essencial: posar Déu en el centre de la nostra vida i revisar la relació amb Ell i amb els germans. Potser no ens cal fer grans propòsits i n'hi ha prou amb deixar que Déu ens ajudi a veure-hi més clar.

ENTREVISTA

Admiració per Gaudí

YOKO SUZUKI

La pianista i compositora japonesa Yoko Suzuki va arribar fa 25 anys a Barcelona amb el desig de conèixer Alicia de Larrocha, una de les millors intèrprets de piano del segle XX. El seu somni es va fer realitat, però el regal més gran que va rebre de Déu va ser descobrir la figura i l'obra d'Antoni Gaudí, per qui sent una gran admiració. La Yoko sovint acompanya a l'orgue les celebracions de la cripta de la Sagrada Família, on el proppassat 27 de febrer va oferir un concert d'homenatge a Gaudí que va ser la cloenda del Congrés Internacional «Gaudí: art, bellesa, misteri».

Per què sents admiració per Antoni Gaudí?

Perquè és un artista i un geni que es comunica amb la natura, i m'impacten molt especialment les seves construccions inspirades en ella. L'admiro molt com a arquitecte i com a persona propera a la gent del seu entorn, que era molt humil. Quan acompanyo la missa a la Sagrada Família noto que la seva ànima és aquí. Les seves obres i la seva arquitectura m'inspiren per compondre.

En el concert del dia 27 vas interpretar una peça que vas compondre per homenatjar-lo...

Sí, va ser *Font de Llum. Homenatge a Antoni Gaudí*. La llum era molt important per a Gaudí. La basílica de la Sagrada Família és llum en cascada o d'arc de Sant Martí. I a la cripta és com una font. El 10 de juny de 2016, quan va fer 90 anys de la seva mort, vaig fer un concert de piano també a la cripta i va ser quan la vaig estrenar, inspirada per les llums que entren a la basílica i per la personalitat de Gaudí.

La teva veneració per Gaudí t'ha ajudat a alimentar la teva fe?

Abans de néixer ja era a l'església, perquè el meu pare és pastor. Déu sempre és amb mi, i penso que Ell em va enviar a conèixer Gaudí. Déu ha estat molt generós amb mi, perquè el tinc ben a prop. Li estic molt agraïda.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

50 anys de vida sacerdotal

El 19 de març de 1976, solemnitat de sant Josep i dia del Seminari, vaig ser ordenat sacerdot. Va ser en un poble de la província de Granada, d'on soc originari. Aquell dia va quedar gravat per sempre en la meua memòria i en el meu cor. No va ser només una data marcada en el calendari, sinó l'inici conscient d'una entrega que ha donat ple sentit a la meua vida. Avui, en celebrar les meves noces d'or sacerdotals, giro la mirada enrere amb gratitud i amb una pau profunda.

Han passat cinquanta anys, i en ells han succeït moltes coses. Podria enumerar destinacions, encàrrecs, responsabilitats confiades per diferents bisbes, i tots han estat importants i motiu d'agraïment. Però, si soc sincer, on més plenament he experimentat l'alegria del ministeri ha estat en el servei senzill i quotidià de la vida parroquial: Santa Agnès i ara també a la Catedral de Barcelona. Allà, en el tracte proper amb les persones, en els sacraments celebrats, en l'escolta, en la pregària compartida, en les hores de confessió, en les visites rebudes... he comprès una vegada i una altra que el sacerdot no és una carrera,

sinó una relació d'amor: amb Déu i amb el seu poble. Dono gràcies per cada persona que Déu ha posat en el meu camí i que m'ha ajudat en la meua tasca pastoral: sacerdots, matrimonis, joves, infants, comunitat educativa d'un col·legi, Teresianes, que amb el seu afecte i estima han fet possible la realització de la meua vocació.

No tot ha estat fàcil, però tot ha estat bo. Perquè fins i tot en els moments de cansament o d'incertesa, el Senyor ha mostrat la seva paciència i confiança amb mi. Avui puc dir, sense nostàlgia ni dubte, que tornaria a donar el mateix pas. Tornaria a respondre sí a la crida que un dia em va arribar i que ha sostingut cada etapa del meu camí.

La meua gratitud s'eleva, sobretot, a Déu, que mai no es cansa de cridar i d'esperar. I s'estén també als meus pares i avis, per la seva generositat i fe, sense les quals la meua vocació no hauria estat possible. Celebrar cinquanta anys de sacerdoti és reconèixer que tot ha estat gràcia i, renovar, amb humilitat i esperança, el desig de continuar servint mentre Ell ho vulgui.

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La lógica del amor y de la libertad

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En los recientes ejercicios espirituales realizados por el Santo Padre y la Curia, en una de las meditaciones ofrecidas, el obispo Erik Varden trataba sobre el tema: «Llegar a ser libres». Explicaba que san Bernardo, «al fundamentar su comprensión de la libertad en el «¡Sí!» del Hijo a la voluntad del Padre, obra una revolución en nuestra manera de entender lo que significa ser libres». Explicaba que la libertad cristiana «consiste en amar al mundo con un amor crucificado, lo bastante magnánimo como para hacernos desear libremente, unidos a Cristo, dar nuestra vida por él, para que sea liberado».

De aquí a pocos días celebraremos la solemnidad de san José, hombre que supo amar de una manera com-

pletamente libre, que supo mostrarnos que «la lógica del amor es siempre una lógica de libertad». El papa Francisco, en la Carta Apostólica *Patrís corde*, que escribió sobre el corazón de padre con el que José amó a Jesús, decía que el santo, «nunca se puso en el centro. Supo cómo descentrarse, para poner a María y a Jesús en el centro de su vida».

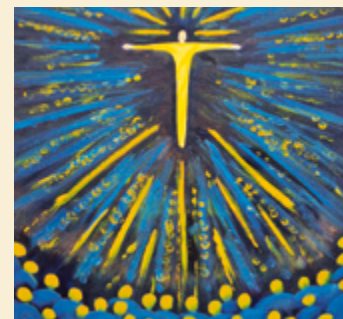
Pedimos a nuestra Madre y a su esposo José que intercedan para que alcancemos la madurez de la entrega de nosotros mismos sin detenernos en la lógica del sacrificio. Hoy lo pedimos de manera especial para nuestros seminaristas, que la belleza de su vida entregada a Dios y a los hermanos sea signo y expresión de la alegría que el Señor concede.

Lectures de la missa diària i santoral

16. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda. Sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dijous [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters. Sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Ambrós de Siena, religiós dominic; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ † Diumenge vinent, V diumenge de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jn 11,1-45]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), religiosa viuda romana.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

Lectura del primer llibre de Samuel

(1Sa 16,6-7.10-13a)

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i ves-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehemita: entre els seus fills veig el qui jo vull per rei». Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor ja té al davant el seu Ungit». Però el Senyor digué a Samuel: No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor».

Jesè va fer passar davant Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap». I Samuel afegí: «¿No queda cap més fill?». Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat». Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí». Jesè el feu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell». Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna; / em guia per camins segurs, / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

(Ef 5,8-14)

Germans, en altre temps vosaltres éreu foscors, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruites que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometien en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms, ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà».

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 9,1-41)

(Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement, escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Ves a rentar-te a la piscina de Siloè». Aquest nom significa «Enviat». Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «¿No és aquell home que vèiem assegut captant?». Uns responien: «Sí que és ell». Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla». Ell digué: «Sí que el soc».

Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig». Alguns dels fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu». Però altres responien: «¿Com és possible que un pecador faci tals miracles?». I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, ¿tu, què en dius, d'ell?». Ell contestà: «Que és un profeta». Li respongueren: «¿Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?». I el van excloure de la sinagoga.

Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «¿Creus en el Fill de l'home?». Ell respongué: «I, ¿qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?». Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu». Li diu ell: «Hi crec, Senyor». I l'adorà.

Lectura del primer llibre de Samuel

(1Sa 16,6-7.10-13a)

En aquellos días, el Señor le dijo a Samuel: «Llena la cuerna de aceite y vete, por encargo mío, a Jesé, el de Belén, porque entre sus hijos me he elegido un rey.» Cuando llegó, vio a Eliab y pensó: «Seguro, el Señor tiene delante a su ungido.» Pero el Señor le dijo: «No te fijas en las apariencias ni en su buena estatura. Lo rechazo. Porque Dios no ve como los hombres, que ven la apariencia; el Señor ve el corazón.» Jesé hizo pasar a siete hijos suyos ante Samuel; y Samuel le dijo: «Tampoco a estos los ha elegido el Señor.» Luego preguntó a Jesé: «¿Se acabaron los muchachos?» Jesé respondió: «Queda el pequeño, que precisamente está cuidando las ovejas.» Samuel dijo: «Manda por él, que no nos sentaremos a la mesa mientras no llegue.» Jesé mandó a por él y lo hizo entrar: era de buen color, de hermosos ojos y buen tipo. Entonces el Señor dijo a Samuel: «Anda, úngelo, porque es este.» Samuel tomó la cuerna de aceite y lo ungió en medio de sus hermanos. En aquel momento, invadió a David el espíritu del Señor, y estuvo con él en adelante.

Salmo responsorial (22)

R. *El señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar, / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios

(Ef 5,8-14)

Hermanos:

En otro tiempo erais tinieblas, ahora sois luz en el Señor. Caminad como hijos de la luz —toda bondad, justicia y verdad son fruto de luz—, buscando lo que agrada al Señor, sin tomar parte en las obras estériles de las tinieblas, sino más bien denunciadlas. Pues hasta da vergüenza mencionar las cosas que ellos hacen a escondidas. Pero la luz, denunciándolas, las pone al descubierto, y todo descubierto es luz.

Por eso dice: «Despierta, tú que duermes, levántate de entre los muertos, y Cristo será tu luz»

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 9,1-41)

(Versión abreviada)

En aquel tiempo, al pasar Jesús vio a un hombre ciego de nacimiento, escupió en tierra, hizo barro con la saliva, se lo untó en los ojos al ciego y le dijo: «Ve a lavarte a la piscina de Siloé» (que significa Enviado). Él fue, se lavó, y volvió con vista. Y los vecinos y los que antes solían verlo pedir limosna preguntaban: «¿No es ese el que se sentaba a pedir?». Unos decían: «El mismo.» Otros decían: «No es él, pero se le parece.» Él respondía: «Soy yo.»

Llevaron ante los fariseos al que había sido ciego. Era sábado el día que Jesús hizo barro y le abrió los ojos. También los fariseos le preguntaban cómo había adquirido la vista. Él les contestó: «Me puso barro en los ojos, me lavé, y veo.» Algunos de los fariseos comentaban: «Este hombre no viene de Dios, porque no guarda el sábado.» Otros replicaban: «¿Cómo puede un pecador hacer semejantes signos?». Y estaban divididos. Y volvieron a preguntarle al ciego: «Y tú, ¿qué dices del que te ha abierto los ojos?». Él contestó: «Que es un profeta.» Le replicaron: «Empecado naciste tú de pies a cabeza, ¿y nos vas a dar lecciones a nosotros?». Y lo expulsaron.

Oyó Jesús que lo habían expulsado, lo encontró y le dijo: «¿Crees tú en el Hijo del hombre?». Él contestó: «¿Y quién es, Señor, para que crea en él?». Jesús le dijo: «Lo estás viendo: el que te está hablando, ese es.» Él dijo: «Creo, Señor.» Y se postró ante él.

COMENTARI

La llum que venç les tenebres

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral

Què important és la llum! Gràcies a la llum, cada matí, en desvetllar-nos, podem veure les plantes, les flors, els rostres dels éssers estimats i tantes altres coses. Que tristos són uns ulls sense llum! L'Evangeli d'avui ens parla d'un cec de naixement que gràcies a Jesús va poder veure el color, la meravella del paisatge i la presència de coses de les que abans no tenia ni idea! Per dos motius: primer perquè Jesús el va fer sortir de la foscor i, segon, perquè va obrir-li els ulls del cor a la veritat de Déu.

La pregunta dels deixebles sobre la ceguera respon a la mentalitat de l'època. Es creia que tota desgràcia era conseqüència d'un pecat. Davant de la intolerància i el tancament de la mentalitat oficial dels fariseus, Jesús s'acostà al cec, d'igual a igual, no acceptà els judicis que sobre la malaltia havia fet la religió i, encara menys, la idea de Déu que s'amaga darrera d'aquest judici. Déu no és monopoli dels teòlegs i ningú no li pot marcar els camins d'actuació. Déu és lliure i ens vol lliures.

Quan es parla de cecs hom pensa en el bastó i les ulleres fosques, però hi ha moltes cegueses de les que ens parla la Sagrada Escripura. Els cecs que es deixen portar per les aparences quan sabem que les aparences enganyen. L'important no són les aparences, les màscares. Déu es fixa en el cor bonic, humil (1Pe 5,5). El cor és el que importa. Es pot tenir un cos bonic però, amb els anys, es marceix. Un cor bonic amb els anys es fa encara més bonic. Són cecs aquells que es creuen superiors i no accepten la veritat d'aquells que menyspreen. Els cega l'orgull de l'èxit, del figurar, de l'egoisme. Són cecs els qui cerquen l'obscuritat per fer el mal. Són cecs els qui no volen veure. Aquests són cecs incurables!

El papa Francesc, l'any 2024, ens va obsequiar amb l'Encíclica *Dilexit nos* (Ens estimà) sobre l'amor humà i diví del Cor de Jesús i ens diu: «Necessitem recuperar la importància del cor» (DN 2). «Ens hi ajuda la lluminosa espiritualitat de santa Teresa de l'Infant Jesús, amb la forma de reparació» (DN195). «Desenvolupem aquesta forma de reparació, que és, en definitiva, oferir al Cor de Crist una nova possibilitat de difondre en aquest món les flames de la seva tendresa ardent» (DN 200).

VIDA DIOCESANA

Agenda

Diumenge 15, de 10 a 18 h. III Jornada diocesana de Migrants a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell; el bisbe Salvador presideix la Missa a les 12 h.

Dimarts 17, a les 19 h. Reunió de l'Equip Sinodal Diocesà al Bisbat.

Dimecres 18, a les 11 h. Consell Diocesà de Càritas.

Dimecres 18, a les 13 h. Felicitació al Sr. Bisbe amb motiu de la seva onomàstica al bisbat.

Dimecres 18, a les 19 h. El bisbe Salvador presideix la Missa a la Casa de les Cooperadores Parroquials de Caldes de Montbui amb motiu del 20è aniversari de la seva inauguració.

Dijous 19, a les 12 h. El bisbe Salvador concelebra a la Missa en la basílica de la Sagrada Família de Barcelona amb motiu del 150 aniversari de la col·locació de la primera pedra al santuari de Sant Josep de la Muntanya.

Dijous 19, a partir de les 17 h. Trobada de seminaristes de Catalunya en el Seminari Conciliar de Barcelona.

Divendres 20, a les 9.30 h. El bisbe Salvador assisteix a l'acte del 30è aniversari de l'Associació Compartir-Centre Obert El Pinar de Maristes a Rubí.

Divendres 20, a les 18 h. Trobada d'adolescents al Seminari organitzada per la Delegació de Joventut.

Dissabte 21, a partir de les 10 h. Jornada de portes obertes al Seminari i Vetlla de Pregària per les Vocacions a les 19.30 h.

Diumenge 22. Dia del Seminari. A les 10.30 h, el bisbe Salvador presideix la Missa retransmesa per TVE-2 des del Noviciat del Pureza de Maria de Sant Cugat del Vallès amb motiu del Dia del Seminari.

Diumenge 22, a les 9 h. Recés per a laics organitzat per la Delegació de Laïcat, Família i Vida al Col·legi Pureza de Maria de Sant Cugat del Vallès.

Notícies

Trobada pastoral de les escoles de la diòcesi a Can Xammar. Dimecres 4 de març es va celebrar a Can Xammar, a l'Ametlla del Vallès, la trobada pastoral de les escoles de la diòcesi amb alumnes de 2n d'ESO, en total 170 participants. Al llarg del dia van fer tallers i dinàmiques sobre el lema

pastoral d'enguany: «Construïm amb Tu».

Exercicis espirituals per a preveres a Caldes de Montbui. De l'1 al 6 de març han tingut lloc a la Casa d'exercicis Ntra. Sra. de Montserrat de Caldes de Montbui els exercicis espirituals per a preveres, predicats per l'arquebisbe Joan-Enric Vives, amb preveres de la diòcesi de Terrassa i ens acompanyaren algun de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat. Divendres, el bisbe Salvador hi presidí la Missa i compartí el dinar amb els participants.

Recés de Quaresma de diaques a l'Ametlla del Vallès. Dissabte 7 de març va tenir lloc al Casal de la Visitació, a Can Xammar, a l'Ametlla del Vallès, el recés de Quaresma per als diaques, candidats i aspirants al diaconat permanent, amb les seves es-

poses. Mn. Fidel Catalán hi va oferir dues meditacions, i el bisbe Salvador presidí la Missa del migdia i la pregària de Vespres que va cloure la jornada.

El bisbe Salvador presideix la Missa en la Romeria de Sabadell. Diumenge 8 de març, a les 17 h, el bisbe Salvador Cristau va presidir la Missa a la Basílica de Montserrat amb motiu de la Romeria de la ciutat de Sabadell, organitzada per l'Acadèmia Catòlica amb la col·laboració de les parròquies de la ciutat.

Defunció de Mn. Joan Soler Soler (1934-2026).

El divendres 6 de març va morir Mn. Joan Soler Soler, prevere de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. En el territori de la nostra diòcesi havia estat vicari de la parròquia de Sant Pere de Terrassa (1960-1963) i rector de la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa (1978-1998). Les exèquies se celebraren el dilluns 9 de març. Descansi en pau.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

La Cuaresma, camino de luz

Cuando nos ponemos delante de un cuadro importante por primera vez, a menudo no captamos toda su riqueza. Vemos colores, formas, quizás una escena general. Pero muchas cosas se escapan. Sólo cuando alguien nos ayuda a mirar —señalando un detalle, explicando un gesto, dando un contexto— el cuadro se nos empieza a mostrar de otra forma. No ha cambiado la pintura; ha cambiado nuestra mirada.

Cuaresma tiene un punto de esto: necesitamos que alguien nos eduque la mirada ante la realidad. Pero, ¿cómo podremos ver los detalles de la obra de arte de Dios si vivimos en las tinieblas? La liturgia, especialmente la cuaresmal, nos ayuda a poner luz y educar nuestra mirada.

En estos días, la Iglesia recorre un camino acompañando a los catecúmenos hacia la Pascua donde recibirán una nueva vida en el Bautismo. Es el tiempo que el Ritual de la Iniciación Cristiana de Adultos llama de la purificación y la iluminación. Pero este proceso no es ajeno al resto de la comunidad. Al contrario. Lo que viven los catecúmenos hace visible lo que toda vida

cristiana está llamada a vivir: un camino de clarificación interior, de crecimiento y de maduración de la fe para poder renovar nuestro bautismo en la celebración de las fiestas pascales.

La Cuaresma pone este proceso en el centro de la vida eclesial. Los evangelios de estos domingos no son elegidos al azar. Hablan de personas que tienen sed, que no ven o que simplemente están muertas. Son imágenes del proceso catecumenal, el proceso de encontrarse con el Señor y pasar de la muerte a la vida gracias al Bautismo. Son relatos —como la samaritana o el ciego de nacimiento— que no describen conversiones instantáneas, sino caminos que se dan paso a paso. La Iglesia los proclama ante todos porque sabe que, de una u otra manera, todos podemos reconocernos en ellos.

Quienes ya hemos recibido el Bautismo sabemos que no se ha terminado nuestro camino de purificación, ni el camino de crecimiento y maduración interior. Es más, quizás con los años, hemos visto que nuestra fe se ha vuelto rutinaria, de palabras repetidas sin demasiada concien-

cia. Quizás vivimos una fe poco profunda, y el Señor no es tan significativo en nuestra vida como nos gustaría. Por eso, el camino de los catecúmenos también es el nuestro. Cuando la Iglesia nos habla de purificar e iluminar, no se refiere sólo a corregir errores y dejar la vida de pecado, sino a dejar que la luz de Cristo llegue a los rincones en los que todavía no lo ha hecho.

La presencia de los catecúmenos en nuestras comunidades es, en ese sentido, un regalo. Nos recuerda que es necesario volver a nuestra iniciación cristiana, volver a las raíces de nuestra fe; que hay que oír nuevamente en nuestro corazón la voz del Padre: «Este es mi Hijo, mi amado, en quien me he complacido» (Mt 3,17). Es una invitación a fortalecer nuestra relación con el Padre y poder contemplar todas las maravillas que hace por nosotros.

La Cuaresma nos ofrece este tiempo con gran delicadeza. No nos impone grandes exigencias, sino que nos invita a hacer silencio, a revisar la mirada, a volver a lo esencial: poner a Dios en el centro de nuestra vida y revisar la relación con Él y con los hermanos. Quizás no necesitamos hacer grandes propósitos y basta con dejar que Dios nos ayude a ver más claro.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

